

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"א

קונטרס 711

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ה.

בשם הבעל שם טוב זי"ע

קודם ביאת המשיח יהיו רבי'ס רשעים גמורים – דוד המלך עליו השלום התפלל שהשי"ת ישמור נפשות חסידיו מהם

[ואומרים בשם (הבעל שם טוב זי"ע) שאמר שקודם ביאת המשיח יהיה רבנים ואדמור"ם שיהיו רשעים גמורים, ועל התמימים שלא יכרכו אחריהם חס ושלום, התפלל דוד המלך עליו השלום "שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יצילם", וד"ל]. וגם יתברכו בעולם שוטים ושקרנים שיסייעו להם הרבה מאוד.
(אשרי האיש דף מ"ט למהרי"א ז מרגליות)

ו.

בספר ארץ החיים מביא דברים הנ"ל מהרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זי"ע

פב) פעם אחת התפלל בשבת קודש לפני העמוד, וכשהגיע לפסוק שומר נפשות חסידיו ומיד רשעים יצילם, אמר כמה פעמים בבכיה גדולה, אחר התפילה שאלו אותו התלמידים מה היה כוונתו בבכיה ובכפלו כמה פעמים הפסוק רבות רעות וכו', וענה בפה קדשו: אשר ראה בעיניו פקוחא שקודם ביאת הגואל יהיה מפורסמי הדור ימצא ביניהם מפורסמים שיהיו רשעים גמורים, ועל זה בכה שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יצילם.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הַזְהָר וְהַעֲרָב רַב

(ארץ החיים א' פרק ב', נרפס בספר תלמודי הבעל שם טוב הקדוש חלק כ"ד)

ז.

דברים הנ"ל מהרה"ק הנ"ל בשינוי קצת

והרה"ק מסטרעטין זצ"ל אמר משמו על הפסוק שומר נפשות חסידיו מיד רשעים יצילם שאמר: לפני ביאת המשיח יהיו רבים רשעים גמורים רחמנא ליצלן, אבל הן החסידים הם בתמימותם סוברים שרבם הוא עובד ה' ולכן נוסעים אליו, לזאת התפלל דוד המלך עליו השלום שומר נפשות חסדיו מיד רשעים יצילם שלא יכשלו חס ושלום ברבים כאלו.

(אור עולם אות י"א)

ח.

היהודי הקדוש זי"ע

משיח צדקינו ישלח מעל פניו הרבה חסידים עם מלכיהם בראשיהם שילכו לקראתו – לא יועיל טענת החסידים שטעו בו, כי צריך להתפלל על זה כל ימנו – יותר עבודה הוא להיות מחובר לטהור מלהיות טהור בעצמו

אות ו') על הא דאמרו חכמינו זכרונם לברכה כל המחובר לטהור טהור, הקשה לו פעם אחת הרב הקדוש חכם הרזים מו"ה ש"ב ז"ל מפרשיסחא אם כן לקתה מדת הדין, היתכן זאת שיתדמה לך צדיק

שש למטה, כף שש למעלה, ואותם שש עולים לששים, באיזה מקום? ביסוד ח"י העולמיים, נשאר י"ד מן סו"ד, זו שכינה תחתונה כלולה מארבעה עשר פרקים של היד שהם בחמש אצבעות, והם יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ארבע עשרה אותיות של הקדוש ברוך הוא שכלולות בה, וזהו וביד הנביאים אדמה.

ס"ו מן יסוד, הם כנגד שש הדרגות של הכסא, שנקמר בו שש מעלות לכסא, ואות ו' עולה ב', שהיא עטרה של הברית לששים, שש פעמים עשר, ועולים לששים כנגד ששים גלגלים שסובבים את הכסא, והכסא שם השכינה.

שהיא הדמיון ומראה של הכל, הדמיון, הרי נאמר וביד הנביאים אדמה, ועליה נאמר ותמונת יהו"ה יביט. על שם שכל הפרצופים של הנביאים הם רשומים בה, נקראת דמיון, ועל שם שכל האורות שלמעלה ממנה בה הם נראים, היא נקראת מראה. זהו שכתוב יהו"ה במראה אליו אתודע, בסתימת העינים נקראת מראה בחלום, וסוד הדבר - אני ישנה ולבי ער, ובפתיחת העינים הוא מראה בהקיץ, ושני ממנים שם, אחד סגרו"ן ואחד פתחו"ן, ומטטרו"ן שנקרא בשם שניהם, ממנה על שני המפתחות הללו. מצד של העמוד האמצעי, השכינה היא מראה בהקיץ, ומשה בצדו, שכתוב בו פה אל פה אדבר בו ומה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יהו"ה יביט.

מן הצד של צדיק, שהוא אור הגנוז לצדיקים לעולם הבא (נ"א

לתתא, הכי אינון שית לעילא, ואינון שית סלקין לשתיין, באן אתר, ביסוד ח"י עלמין, אשתאר י"ד מן יסוד, דא שכנתא תתאה, כלילא מארבע סרי פרקין דיד, דאינון בתחמש אצבעאן, ואינון יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ארבע סרי אתוון דקודשא בריהּ הוא, דכלילין בה, ודא איהו וביד הנביאים אדמה (הושע יב יא).

ס"ו מן יסוד, אנון לקבל שית דרגין דכרסיא, דאתמר ביה (מלכים א י ט) שש מעלות לכסא, ואת ו' סליק ב' דאיהי עטרה דברית לשתיין, שית זמנין עשר, וסלקין לשתיין לקבל שתיין גלגלין דסחרין לכרסיא, וכרסיא תמן שכנתא.

דאיהו דמיון ומראה דכלא, דמיון הא דאתמר וביד הנביאים אדמה, ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יי' יביט, על שם דכל פרצופין דנביאי בה אינון רשימין, אתקרי דמיון, ועל שם דכל נהורין דלעילא מינה, בה אתחזיין אתקריאת מראה, הדא הוא דכתיב (שם י) יי' במראה אליו אתודע, בסתימו דעייניו, אתקריאת מראה בחלום, ורזא דמלה אני ישנה ולבי ער (שיר ה ב), ובפתיחו דעיינין איהו מראה בהקיץ, ותרין ממנן תמן, חד סגרו"ן, וחד פתחו"ן, ומטטרו"ן דאתקרי בשם תרוייהו, ממנא על תרין מפתחין אלין. מסטרא דעמודא דאמצעיתא איהי שכנתא מראה בהקיץ, ומשה בסטריה, דכתיב ביה (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות, ותמונת יי' יביט.

מסטרא דצדיק, דאיהו אור הגנוז לצדיקים לעלמא דאתי (נ"א לעתיד לבא), אתקריאת מראה בחלום, והוא דאתחזיא

לעתיד לבא) נקראת מראה בחלום, והוא שנקרא בה מצד הגוף,

משני צדדים, והוא רוכב על ארבע חיות, שהם פני אדם, פני אריה, פני שור, פני נשר. יו"ד ה"א וא"ו ה"א נקרא מלפנים של הגוף, והוא אדם לשבת על הפסא.

למי שהוא אדם - נראה לו בדמות אדם, למי שהוא פשאר החיות - נראה לו בדמות חיות הפסא, לכל אחד פפי כחו, ואל יתהלל המתהלל השכל אותו, אלא בשכינתו, שלא כול להשיג אותו שום נביא וחזוה אלא עם השכינה, ויש אדם למעלה מאדם מצד של חכמה, כ"ח מ"ה ודאי, ונאמר בו חכם עדיף מנביא.

קם רבי שמעון וכל החברים ואמר: רוצה הנאמן, רבן של כל הנביאים, קום התעורר משנתך, שאתה הוא בכל הנביאים כמו השמש, שהלכנה והכוכבים מאירים ממנו, ואין להם אור מצד אחר, ובזמן שאתה נאספת מן העולם, נאמר בהם יחשכו ככבי נשפו, קום האר אורך.

ורא עוד, אלא בזמן שאתה נאספת מן העולם, בית הנבואה, שנאמר בה לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, היא סתומה, קום פתח אותה, שהיא בית עליון גנוז, שכל הגנוזים שלמעלה סתומים, שהמלך העליון שם, ואתה היית כבן בית, בנו של אותו הבית. בי"ת, ב' האם העליונה, י' חכמה, אבא, ת' תפארת, בן בית של מעלה, ואתה היית בדיוקנו, שבאותו בית לא הייתה רשות לנביא וחזוה להכנס לשם אלא ברשות, ואתה היית נכנס בלי רשות, כבן המלך שאין שם שער שפתו לו.

בה, מסטרא דגופא, איהו יהו"ה עמוּדא דאמצעייתא, דאתנטיל מתרין סטרין, ואיהו רכיב על ארבע חיוון דאינון פני אדם פני אריה פני שור פני נשר, יו"ד ה"א וא"ו ה"א אתקרי מלגאו דגופא, ואיהו אדם לשבת על הפסא.

למאן דאיהו אדם אתחזיא ליה בדמות אדם, למאן דאיהו פשאר חיוון אתחזיא ליה בדמות חיוון דכרסיא, לכל חד כפום חיליה, ואל יתהלל המתהלל השכל ליה, אלא בשכינתיה, דלא יכיל לאשגא ליה שום נביא וחזוה אלא בשכינתא, ואית אדם לעילא מאדם, מסטרא דחכמה, כ"ח מ"ה ודאי, ואתמר ביה חכם עדיף מנביא.

קם רבי שמעון וכלהו חבריא, ואמר רעיא מהימנא, רבן דכל נביאיא, קום אתער משנתך, דאנת איהו בכל נביאיא כגוונא דשמשא, דסיהרא וככביא מגיה נהרין, ולית לון נהורא מסטרא אחרא, ובזמנא דאנת אתפנישת מעלמא, אתמר בהון (איוב ג ט) יחשכו ככבי נשפו, קום אנהיר נהורך.

ורא עוד, אלא בזמנא דאנת אתפניש מן עלמא, ביתא דנבואה, דאתמר בה (שם ט) לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא, איהו סתימא, קום אפתח לה, דאיהו ביתא עלאה גניזא, דכל גניזין דלעילא סתימין דמלפא עלאה תמן, ואנת הוית כבן בית, בן דההוא ביתא, בי"ת, ב' אימא (דף לב ע"א) עלאה, י' חכמה אבא, ת' תפארת, בן בית דלעילא, ואנת הוית בדיוקניה, דבההוא בית לא הוה רשו לנביא וחזוה לאעלא תמן אלא ברשו, ואנת הוית עאל בלא רשו, ככרא דמלפא דלית תמן תרעא סתימא ליה.

וְרֵא עוֹד, אֶלָּא דְנִבְיָאִיא אַחֲרֵנִין, לָא הוּוּ
עֲאֵלִין לְמַחְמֵי לְמַלְפָּא, אֶלָּא בְשַׁעֲתִין
יְדִיעָאן, וּבִיּוֹמִין יְדִיעָאן, כְּגוּוֹנָא דְאַשְׁפַּחְנָא
בְּאַהֲרֹן דִּיהוּה עֲלָאָה מִכְּלָהוּ, דְּאַתְמַר בִּיהּ (ויקרא
טו ב) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, אֶלָּא בְּזֹאת
יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ, כָּל שָׁפָן אַחֲרֵנִין, וְאַנְתָּ
בְּכָל שַׁעֲתָא וְשַׁעֲתָא, וּבְכָל יוֹמָא דְאַנְתָּ בְּעֵי
הַוִּית עֵייל לְמַחְזֵי לְמַלְפָּא.

וְרֵא עוֹד, אֶלָּא כָּל נְבִיאִיא, הוּוּ חֲזִיין נְבוּאָה
דְּלֵהוּן בְּאַבְרִין דְּמַלְפָּא, כָּל חַד וְחַד
בְּאַבְרֵי יְדִיעָא וְלֹא יִתִיר, מְנַהוּן בְּרִישָׁא דְּמַלְפָּא,
מְנַהוּן בְּנִימִין דְּרִישָׁא, דְּאַנוּן כְּכַבֵּיא וּמְזֵלִי
דְּלִית לוּן חוּשְׁבָּנָא, מְנַהוּן בְּעֵינִין, מְנַהוּן
בְּאוּדְנִין, מְנַהוּן בְּאַנְפִין, מְנַהוּן בְּחוּטְמָא,
מְנַהוּן בְּפוּמָא מְנַהוּן בְּצוּאָר, מְנַהוּן בְּיַדִּים,
מְנַהוּן בְּקוּמָה דְּאַיהוּ גּוּפָא, מְנַהוּן בְּשׁוּקִין,
מְנַהוּן בְּאוֹת בְּרִית, מְנַהוּן בְּלְבוּשֵׁין דְּמַלְפָּא,
דְּלֵא הוּוּ לֹון רְשׁוּ לְאַסְתְּפֵלָא יִתִיר.

אַבְרֵי מִשָּׁה בְּכָל אַבְר, וּבְכָל אֲתֵר הוּוּ מְשִׁיג
נְבוּאָה דִּילֵיהּ, וּבְכָל אַבְר וְאַבְר אִיהִי
הוּוּ נַחְתָּא לְגַבִּייהּ, מַה דְּלֵא הוּוּ הָכִי לְשַׁאָר
כָּל נְבִיאִיא, דְּכָל חַד סְלִיק לְאַבְר דִּילֵיהּ,
דְּנִשְׁמַתִּיהּ הוּוּ אֲצִילוֹת מִהוּוּ אַבְר, וְהַהוּוּ
אַבְר הוּוּ לִיהּ אַבְוִי.

וּבְרֵתָא דְּמַלְפָּא אִיהִי הִיכְלָא דְּכָל אַבְר וְאַבְר,
מְצוּה דְּכָל אַבְר וְאַבְר, אַדְנִי אִיהוּ
כְּחַשְׁבֹן הִיכְלָל, וּבְגִין דָּא אַתְמַר (תהלים נא
ט) אַדְנִי שְׁפַתִי תִפְתַּח, יְהוּוּ אִיהוּ בְּכָל אַבְר
וְאַבְר, אַדְנִי הִיכְלָל, יְהוּוּ בְּכָל אַבְר וְאַבְר
וְאִיהִי נְבוּאָה דְּכָל אַבְר וְאַבְר, מְרָאָה דְּכָל אַבְר
וְאַבְר אַתְקֵרִי, וְכָל אַבְר וְאַבְר אִית לִיהּ סְפִירָה
יְדִיעָא, הִיכְלָא דְּכָלֵהוּ שְׁכִינְתָּא תִתְּפָא אַדְנִי,

וְרֵא עוֹד, אֶלָּא שְׁנִבְיָאִים אַחֲרִים
לֹא הִיוּ נִכְנָסִים לְרֵאוֹת אֶת הַמֶּלֶךְ
אֶלָּא בְּשַׁעֲוֹת יְדוּעוֹת, וּבְקָמִים
יְדוּעִים, כְּמוֹ שְׁמַצְאָנוּ בְּאַהֲרֹן
שֶׁהָיָה עֲלִיּוֹן מִכָּלם, שְׁנֹאמַר בּוֹ
וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ,
אֶלָּא בְּזֹאת יָבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ,
כָּל שָׁפָן אַחֲרִים, וְאַתָּה בְּכָל שַׁעֲוָה
וְשַׁעֲוָה וּבְכָל יוֹם שֶׁהָיִית רוֹצֵה,
הָיִית נִכְנָס לְרֵאוֹת אֶת הַמֶּלֶךְ.

וְרֵא עוֹד, אֶלָּא כָּל הַנְּבִיאִים הִיוּ
רוּאִים אֶת נְבוּאָתָם בְּאַיְבֵר
הַמֶּלֶךְ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּאַיְבֵר
יְדוּעַ וְלֹא יוֹתֵר. מִהֶם בְּרֵאשׁ
הַמֶּלֶךְ, מִהֶם בְּנִימִים שֶׁל הָרֵאשׁ,
שֶׁהֵם כּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת שְׁאִין לָהֶם
חֲשִׁבוֹן, מִהֶם בְּעֵינִים, מִהֶם
בְּאַזְנוֹת, מִהֶם בְּפִנִּים, מִהֶם
בְּחוּטִם, מִהֶם בְּפִה, מִהֶם בְּצוּאָר,
מִהֶם בְּיַדִּים, מִהֶם בְּקוּמָה שֶׁהוּוּ
הַגּוּף, מִהֶם בְּשׁוּקִים, מִהֶם בְּאוֹת
בְּרִית, מִהֶם בְּלְבוּשֵׁי הַמֶּלֶךְ,
שֶׁלֹא הִיתָה לָהֶם רְשׁוּת לְהִסְתַּפֵּל
יוֹתֵר.

אַבְרֵי מִשָּׁה, בְּכָל אַיְבֵר וּבְכָל
מְקוֹם הָיָה מְשִׁיג נְבוּאָתוֹ, וּבְכָל
אַיְבֵר וְאַיְבֵר הִיא הִיתָה יוֹרְדַת
אֵלָיִ, מַה שֶׁלֹא הָיָה כֶּף לְשַׁאָר
כָּל הַנְּבִיאִים, שְׁכָל אֶחָד עוֹלָה
לְאַיְבֵר שְׁלוֹ, וְנִשְׁמַתוּ הִיתָה
אֲצִילוֹת מֵאוֹתוֹ הָאַיְבֵר, וְאוֹתוֹ
הָאַיְבֵר הָיָה לוֹ אַבְוִי.

וּבֵת הַמֶּלֶךְ הִיא הִהִיכֵל שֶׁל כָּל
אַיְבֵר וְאַיְבֵר, הַמְצוּה שֶׁל כָּל
אַיְבֵר וְאַיְבֵר, אַדְנִי הוּוּ
כְּחַשְׁבֹן הִיכְלָל, וּמִשׁוּם זֶה
נֹאמַר אַדְנִי שְׁפַתִי תִפְתַּח,
יְהוּוּ הוּוּ בְּכָל אַיְבֵר וְאַיְבֵר,
אַדְנִי הִיכְלָל, יְהוּוּ בְּכָל אַיְבֵר
וְאַיְבֵר, וְהִיא נְבוּאָה שֶׁל כָּל אַיְבֵר
וְאַיְבֵר, הַמְרָאָה שֶׁל כָּל אַיְבֵר
וְאַיְבֵר נִקְרָא, וּלְכָל אַיְבֵר וְאַיְבֵר
יֵשׁ לוֹ סְפִירָה יְדוּעָה, הִהִיכֵל שֶׁל

כלם, שכינה התפתחה אדני, וכמה ממנים שומרי שערים הם להיכל שלא ינסו שם נביאים אלא ברשות.

קום רועה הנאמן, קום פתח ההיכל, ששרי כמה בעלי נבואה הם דופקים על השערים של ההיכל, ואומרים אדני שפתי תפתח, והיא סתומה אליהם, עד שאמה תבא לשם היא לא נפתחת. למלך שהיו צריכים אותו עבדיו והשרים והממנים ושליטי הארץ להראות עמו, כל אחד כפי צרכו, וכל אחד כפי שלטונו, וכל אחד כפי עסקו. מה עשה המלך? שם את הכל בידי הגבירה, ואמר, כל מי שרוצה לבקש בקשתו, יבא לגבירה שהיא הבית שלי, הבית שלי, ההיכל שלי. וזהו אל יתהלל המתהלל השפל וידוע אותי, כי אם בזאת.

באותו זמן כלם דופקים לפתח, ששם סגרו"ן שסוגר, ושם פתחו"ן שפותח. מיד בא רועה הנאמן ויאמר, אדני שפתי תפתח, קמ"ץ פת"ח, זה סוגר וזה פותח, שתי שפתים (שכא) שערי צדק, עליהם נאמר פתחו לי שערי צדק.

מכפנים היא סגולת"א, סגול"ל, הוא בעלה, והיא סגולת"א עטרה על ראשו, חל"ם, עליו נאמר אבוא כם אודה יה, אבו"א היא עשר, שהיא נקדת חל"ם, ובו אודה יה, שהוא כתר על כלם, זה - זה צרי, והם שני עמודי אמת. צדיקים יבאו בו, זה צדיק שהוא אוח בריית בשניהם, הוא חיר"ק תחת צרי, והוא שור"ק, הקשר של שניהם, ומשום זה אורך כי עניתי ותתי לי לישועה, זו שכינה, שהיא מצדו של הצדיק, שור"ק אל בעלה, הקשר שלו.

וכמה ממנן נטורי תרעין אינון להיכלא, דלא יעלון תמן נביאיא אלא ברשו.

קום רעיא מהימנא, קום אפתח היכלא, דהא כמה מארי דנבואה אינון דפקין לתרעין דהיכלא, ואמרין אדני שפתי תפתח, ואיהי סתימא לגבייהו, עד דאנת תיתי תמן איהי לא אתפתחת, למלכא דהו צריכין ליה עבדוי ואפרכסוי וממנן ושלטני ארעא למחזי עמיה, כל חד כפום צרכוי, וכל חד כפום שלטנותיה, וכל חד כפום עסקוי, מה עבד מלכא, שוי כלא בידא דמטרוניתא, ואמר כל מאן דבעי למשאל שאלתוי, ייתי למטרוניתא, דאיהי בית דילי בית י, היכל דילי, והאי איהו (ירמיה ט כג) אל יתהלל המתהלל השפל וידוע אותי, כי אם בזאת.

בההוא זמנא דפקין בלהו לפתחא, דתמן סגרו"ן דסגיר, ותמן פתחו"ן דפתח, מיד ייתי רעיא מהימנא, ויימא אדני שפתי תפתח, קמ"ץ פת"ח, דא סגיר ודא פתח, תרין שפון (נ"א שכא) שערי צדק, עליהו אתמר (שם קיח יט) פתחו לי שערי צדק.

מהנאו איהי סגולת"א, סגול"ל איהו בעלה, ואיהי סגולת"א, עטרה על רישיה, חל"ם עליה אתמר (שם) אבוא כם אודה יה, אבו"א איהי עשר, דאיהי נקודת חל"ם, וביה (דף ג' ע"ב) אודה יה דאיהו פתח על פלהו, זה דא צרי, ואינון תרי סמכי קשוט, צדיקים יבאו בו (תהלים קח ט), דא צדיק דאיהו אות בריית, בתרויהו, איהו חיר"ק תחת צרי, ואיהו שור"ק, קשורא דתרויהו, ובגין דא אודך פי עניתי ותתי לי לישועה (שם כא), דא שכינתא, דאיהי מסטרא דצדיק שור"ק לגבי בעלה, קשורא דיליה.

וְאִיהִי חֲרָק תְּחֹת צַרְי, תְּרִי סְמְכֵי קְשׁוּט,
 וְאִיהוּ סְגוּל לְתַחֲתוֹת תְּרִין דְּרוּעִין, וְאִיהִי
 חֲלִים לְעֵילָא בְּכַתְר, וּבְגִין דָּא אַבְן מְאָסוּ
 הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֵאשׁ פְּנָה (שס), כְּלָהּ אֲמָרִין
 מֵאֵת יְיָ הִיתָה זֹאת הִיא נִפְלְאֵת
 בְּעִינֵינוּ (שס), בְּזַמְנָא דְאִיהִי לְרֵאשׁ פְּנָה
 אֲתַקְרִיאַת רִישָׁא, וְעֵלָה אֲתַמַּר (שיר ד ו) רֵאשֵׁךְ
 עֲלִיךְ כְּפַרְמֶל.

כְּשַׁעֲוִיחָה לְמַלְךְ, כְּמָה מְלָאכִים
 וְכְמָה נְשָׁמוֹת עוֹלִים עֲמָה, שְׁהָם
 הַיְיָמִים שְׁלָה, שְׁתַּלְוִיִּים מְמָה
 כְּמוֹ עֲבָדִים בְּאֶשְׁכּוֹל, וְכְמָה
 מְלָאכִים וְנִשְׁמוֹת מְאִירִים
 לְפָנֶיהָ, שְׁנַקְרָאִים עֵינֵי יְהוּ"ה,
 וְעֵלֵיהֶם נְאָמַר כִּי עֵינֵינוּ עַל דְּרַכֵּי
 אִישׁ, וְכְמָה מְצוֹת עוֹלוֹת
 לְפָנֶיהָ, שְׁנַקְרָאֵת בְּכֻלָּם מְצוֹת
 יְהוּ"ה בְּרָה מְאִירַת עֵינִים.

וְכְמָה מְלָאכִים עוֹלִים עֲמָה,
 שְׁנַקְרָאוּ אֲזַנֵּי יְהוּ"ה, שְׁמַמְנִים
 עַל קוֹלוֹת הַתְּפִלוֹת וְעַל שִׁיחַת
 בְּנֵי אָדָם, לְשִׁמְעַת הַתְּפִלוֹת, וְכְמָה
 מְלָאכִים עוֹלִים עֲמָה, שְׁנַקְרָאִים
 פְּנֵי יְהוּ"ה, שְׁנַאָמַר בְּהֶם וּדְמוֹת
 פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם וְגוֹמַר, מְאִירִים
 כְּכְמָה גְּוִיִּים, וְכְמָה מְלָאכִים
 עוֹלִים עֲמָה שְׁנַקְרָאוּ רִחוֹת
 וְאִשִּׁים, שְׁנַאָמַר בְּהֶם עוֹשֶׂה
 מְלָאכֵינוּ רִחוֹת מְשֻׁרְתֵינוּ אֲשֶׁר
 לַהֲט, שְׁמַמְנִים עַל רִיחַ וְעֵשֶׁן
 הַקְּרַבְנוֹת, וְהֵם כְּעֵלֵי הַחֲטָם.

וְכְמָה כְּעֵלֵי קוֹלוֹת וְדְבוּרִים שֶׁל
 הַפֶּה עוֹלִים עֲמָה, שְׁנַאָמַר בְּהֶם
 כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל
 וּבְעַל כְּנָפָיִם יַגִּיד דְּבָר, וְכְמָה
 כְּעֵלֵי צְוּאָרִים עוֹלִים עֲמָה, שְׁשֵׁם
 קְנָה וְחֶשֶׁט, שְׁמַמְנִים עַל קְרַבְנוֹת
 וְתַפְלוֹת, שְׁנַאָמַר בְּהֶם אֶת קְרַבְנֵי
 לְחַמֵּי לְאִשִּׁי, וְאֵלוּ נַקְרָאוּ
 אֲשִׁיִּים, וְכְמָה מְלָאכִים עוֹלִים

כִּד סְלִיקַת לְגַבֵּי מְלָפָא, כְּמָה מְלָאכִין וְכְמָה
 נִשְׁמַתִּין סְלִקִין עֲמָה, דְאֲנוּן נִימִין דִּילָה,
 דְתַלְוִיִן מִינָה פְּעַנְבִין בְּאֲתַפְלָא, וְכְמָה מְלָאכִין
 וְנִשְׁמַתִּין נְהַרִין קְדַמְהָא דְאֲתַקְרִיאוּ עֵינֵי יְיָ,
 וְעֵלֵיהֶוּ אֲתַמַּר (איוב לד כא) כִּי עֵינֵינוּ עַל דְּרַכֵּי
 אִישׁ, וְכְמָה פְּקוּדִין סְלִקִין קְדַמְהָא,
 דְאֲתַקְרִיאַת בְּכֻלָּהוּ מְצוֹת יְיָ בְּרָה מְאִירַת
 עֵינִים (תהלים ט ט).

וְכְמָה מְלָאכִין סְלִקִין עֲמָה, דְאֲתַקְרִיאוּ אֲזַנֵּי
 יְיָ, דְמַמְנָן עַל קֶלֶן דְּצִלוֹתִין, וְעַל
 שִׁיחַת בְּנֵי הָאָדָם, לְמַשְׁמַע צִלוֹתִין, וְכְמָה
 מְלָאכִין סְלִקִין עֲמָה דְאֲתַקְרִיאוּ פְּנֵי יְיָ,
 דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (יחזקאל א ו) וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם
 וְגוֹמַר, נְהַרִין בְּכְמָה גְּוִוִּין, וְכְמָה מְלָאכִין
 סְלִקִין עֲמָה דְאֲתַקְרִיאוּ רִחוֹת וְאִשִּׁין, דְאֲתַמַּר
 בְּהוֹן (תהלים קד ד) עוֹשֶׂה מְלָאכֵינוּ רִחוֹת מְשֻׁרְתֵינוּ
 אֲשֶׁר לַהֲט, דְמַמְנָן עַל רִיחָא וְתַנְנָא דְקְרַבְנִין,
 וְאִינוּן מְאִירֵי דְחוּטְמָא.

וְכְמָה מְאִירֵי דְקֶלֶן וְדְבוּרִין דְפּוּמָא סְלִקִין
 עֲמָה, דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (קהלת י ב) כִּי עוֹף
 הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל וּבְעַל כְּנָפָיִם יַגִּיד דְּבָר,
 וְכְמָה מְאִירֵי דְצוּאָרֵי סְלִקִין עֲמָה, דְתַמְנָן קְנָה
 וְחֶשֶׁט, דְמַמְנָן עַל קְרַבְנִין וְצִלוֹתִין, דְאֲתַמַּר
 בְּהוֹן (במדבר כח ב) אֶת קְרַבְנֵי לְחַמֵּי לְאִשִּׁי, וְאֵלִין

אֲתַקְרִיאוּ אֲשִׁיִּים, וְכְמָה מְלָאכִין סְלִקִין עֲמָה דְאֲתַקְרִיאוּ מְאִירֵי דִידִין,

דְּאִתְמַר בְּהוֹן (יחזקאל א ח) וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כַּנְפֵיהֶם, וְכַמָּה מְאִרֵי דְגוּפָא סְלָקִין עִמָּה דְּאִתְמַר בְּהוֹן (דניאל י ו) וְגוּרְתוֹ כְּתַרְשִׁישׁ, וְכַמָּה מְאִרֵי דְבְרִית סְלָקִין עִמָּה דְּאִתְמַר בְּהוֹן (יחזקאל א כח) כְּמַרְאֵה הַקִּשְׁת, וְאַנּוּן מְאִרֵי דְאוֹתוֹת, וְכַמָּה מְאִרֵי דְרַגְלִין סְלָקִין עִמָּה דְּאִתְמַר בְּהוֹן (שם) וְרַגְלֵיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל.

עִמָּה, שְׁנַקְרָאִים בְּעֵלֵי יְדֵים, שְׁנַאָמַר בְּהֵם וַיְדִי אָדָם מִתַּחַת כַּנְפֵיהֶם, וְכַמָּה בְּעֵלֵי גוּף עוֹלִים עִמָּה, שְׁנַאָמַר בְּהֵם וְגוּרְתוֹ כְּתַרְשִׁישׁ, וְכַמָּה בְּעֵלֵי בְרִית עוֹלִים עִמָּה, שְׁנַאָמַר בְּהֵם כְּמַרְאֵה הַקִּשְׁת, וְהֵם בְּעֵלֵי אוֹתוֹת, וְכַמָּה בְּעֵלֵי רַגְלִים עוֹלִים עִמָּה, שְׁנַאָמַר בְּהֵם וְרַגְלֵיהֶם רִגְלֵי יִשְׂרָאֵל.

וְכַר אִיהוּ בְּהִיכְלָהָא, כְּלָהוּ נְבִיאֵי אִי סְלָקִין תַּמָּן, וְדַפְקִין לְתַרְעָא וְאַמְרִין אַדְנִי שְׁפַתֵי תַפְתָּח (תהלים נא יז), תִּלְתִּל קַדְמָאִין דְּצִלוֹתָא אִינוּן מְסַדְרִין שְׂאֵלְתִין עַל נַפְשָׁא, לְאַעְלָא בְּהוֹן קָדָם עֵלְת הָעֵלּוֹת, דְּתַמָּן חִי נַפְשָׁא, אִמְצָעִיּוֹת מְמַנָּן עַל שְׂאֵלְתִין לְמַשְׁאֵל בְּעוֹתְהוֹן עַל צְרַכֵי גוּפָא, תִּלְתִּל בְּתַרְאִין מְקַבְלִין תִּיּוּבְתָא דְכָל שְׂאֵלְתִין מִן מַלְכָּא.

וּבִשְׁהוּא בְּהִיכְלָהָא, כָּל הַנְּבִיאִים עוֹלִים שָׁם, וְדוֹפְקִים בְּשַׁעַר, וְאוֹמְרִים אַדְנִי שְׁפַתֵי תַפְתָּח. שְׁלֹשֶׁת הָרָאשׁוּנִים שֶׁל הַתַּפְלָה הֵם מְסַדְרִים בְּקִשּׁוֹת עַל הַנַּפֶּשׁ, לְהַכְנִס בְּהֵם לְפָנֵי עֵלְת הָעֵלּוֹת, שְׁשֵׁם חִי הַנַּפֶּשׁ. הָאִמְצָעִיּוֹת מְמַנּוֹת עַל שְׂאֵלוֹת לְבַקֵּשׁ בְּקִשּׁוֹתֵיהֶם עַל צְרַכֵי הַגּוּף. שְׁלֹשֶׁת הָאֲחֵרוֹנוֹת מְקַבְלִים תִּשּׁוּבָה שֶׁל כָּל הַשְּׂאֵלוֹת מִן הַמַּלְכָּה.

וְלַעֲיִרָא מַכְלָהוּ יָד כּוֹתְבַת, וְלְתַתָּא מַכְלָהוּ יָד חוֹתְמַת, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (איוב לו ז) וּבִיָּד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, יָד כּוֹתְבַת אוֹרִיִּיתָא דְּבַכְתָּב דְּאִיהִי לִימִינָא, יָד חוֹתְמַת אוֹרִיִּיתָא דְּבַעַל פֶּה דְּאִיהִי לְשִׁמְאֵלָא, אוֹרִיִּיתָא דְּבַכְתָּב דְּאִיהִי לִימִינָא עֲלֵיהּ אִתְמַר (שמות יד ח) וּבִגְיֵי יִשְׂרָאֵל יּוֹצְאִים בְּיַד רְמָה, וְדָא עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיּוֹתָא, דְּאִיהוּ אוֹרִיִּיתָא דְּאִתִּיִּהִיב מִימִינָא דְּתַמָּן חֲכָמָה.

וּמַעַר כְּלָם יָד כּוֹתְבַת, וּמִתַּחַת כְּלָם יָד חוֹתְמַת. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וּבִיָּד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, יָד כּוֹתְבַת תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב שְׁהִיא לְיָמִין, יָד חוֹתְמַת תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה שְׁהִיא לְשִׁמְאֵל. תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב הִיא לְיָמִין, עֲלֵיו נֹאמַר וּבִגְיֵי יִשְׂרָאֵל יּוֹצְאִים בְּיַד רְמָה, וְזֶה הַעֲמוּד הָאִמְצָעִי, שְׁהוּא תּוֹרָה שְׁנַתְנָה מְיָמִין, שְׁשֵׁם חֲכָמָה.

אוֹרִיִּיתָא דְּבַעַל פֶּה דְּתַמָּן שְׁכִינְתָּא תַּתָּאָה, פֶּה אִתְקַרִיאת מַסְטְרָא דְּצַדִּיק, דְּהַכֵּי סְלִיק פִּיָּה לְחוּשְׁפִין מִלִּ"ה, דְּאִיהוּ כָּל פֶּה, וּבִגְיֵין דָּא (איוב לו ז) וּבִיָּד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וְאִיהִי לְשִׁמְאֵלָא, דְּתַמָּן אִיהִי אִימָא עֲלָהָא, דְּאִתְמַר בִּיה חֲתַמְנוּ לְחַיִּים, וְצַדִּיק עַל שְׁמָה אִתְקַרִי סַפֵּר חַיִּים. (דף ג' ע"א) כְּמָה דְּאִמְרִינָן וּבִסְפֵר חַיִּים וְגוֹמַר, הָא אִתְפַּתַּח הִיכְלָא, הָא קָא אִתִּינָן נְבִיאֵי אִי מְאִרֵי דְרַגְלִין דְּקָא דְּפָקִין

תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שְׁשֵׁם שְׁכִינָה תַּחְתּוֹנָה, נִקְרָאת פֶּה מִצַּד הַצַּדִּיק, שְׁכַף עוֹלָה פִּיָּה לְחֻשְׁבוֹן מִלִּ"ה, שְׁהוּא כָּל פֶּה, וּמִשּׁוּם זֶה וּבִיָּד כָּל אָדָם יַחְתּוּם, וְהִיא לְשִׁמְאֵל, שְׁשֵׁם הִיא הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, שְׁנַאָמַר בִּיה חֲתַמְנוּ לְחַיִּים, וְצַדִּיק עַל שְׁמָה נִקְרָא סַפֵּר חַיִּים, כְּמוֹ שְׁאִמְרָנוּ וּבִסְפֵר חַיִּים וְגוֹמַר. הָרִי נִפְתַּח הִיכְלָל, וְהָרִי בָאִים הַנְּבִיאִים בְּעֵלֵי הַרְגְלִים שְׁדוֹפְקִים בְּשַׁעַר,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בְּעִיר קְרֵאקָא

סְפּוּר בְּהַמְשִׁכִּים

מִשְׁנֵי בְּעַלֵּי תְּשׁוּבָה בְּעִיר

קְרֵאקָא

הספור שְׁקָרָה בְּזִמְנוֹ שֶׁהַ"מַּגְלָה עֲמֻקוֹת" כִּהְיוּ כָּרֵב בְּעִיר קְרֵאקָא. וּבִשְׁעֵתוֹ זְעִזַע אֶת הָעוֹלָם כּוֹל, בְּמִיחַד אֶת יְהוּדֵי אֵירוֹפָּה.

ספור מְצִיאוֹתַי שְׁקָרָה לִפְנֵי 400 שָׁנָה לְעוֹרֵר עַל עֵינָיו הַפְּשׁוּרוֹת כְּמוֹכָא בְּזַהַר הַקְּדוֹשׁ הַרְבֵּה פְּעָמִים, וּכְפִי שְׁעוֹרָרוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים שֶׁהֶגְאָלָה מִתְּעַכְבֵּת מִפְּנֵי שְׁלֹא נִזְהָרִים מִמַּאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת.

בְּעַל מַגְלָה עֲמֻקוֹת

הֶגְאוֹן ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא נוֹלַד בְּשָׁנַת שִׁמ"ה. הוּא הָיָה נֶכְדוֹ שֶׁל ר' נֶתָן נִטַע שְׁפִירָא הַקְּדוֹם, שֶׁכֵּהָן בְּרַבְּנוֹת בְּעִיר הוֹרוֹדְנָא וְחִבְרַ פְּרוּשׁ עַל הַסְּפָר "שְׁעָרֵי דִּירָא", וְגַם פְּרוּשׁ עַל רַש"י עַל הַתּוֹרָה בְּשֵׁם "אֲמָרֵי שְׁפָר".

בְּשָׁנַת שַׁע"ז הִתְחִיל לִכְהֵן כְּרַבֵּה שֶׁל קְרֵאקָא, שֵׁם הַחֲזִיק יְשִׁיבָה גְדוֹלָה, וְעַל תַּלְמִידָיו הָרַבִּים נִמְנָה גַם הֶגְאוֹן ר' שְׁבִתִּי כֵּהֵן (הַש"ד). בְּנוֹסָף לְגֵאוֹנוֹתוֹ

בְּנִגְלָה הָיָה גַם מְפָרְסָם בְּתוֹר גָּאוֹן בְּתוֹרַת הַקְּבָלָה, וְיָדוּעַ כְּאִישׁ קְדוֹשׁ וְטָהוֹר.

חֲדוּשָׁיו עַל הַרִ"ף בְּשֵׁם "חֲדוּשֵׁי אֲנָשֵׁי שֵׁם" מְדַפְּסִים בְּכָל הַשָּׁסִ"ם. אוֹלָם הוּא יָדוּעַ בְּעוֹלָם בְּעֵקֶר בְּגִלְל סְפָרוֹ "מַגְלָה עֲמֻקוֹת",

